

ΒΡΑΔΙ

Βράδι ἱερό, σὺν προσευχῇ παιδιότικῃ ἀνεβαίνεις
 μέσ στη γαλάζια σιγαλιὰ τοῦ ἀποσταμένου ἐλιῶνα,
 κι ὡς μάνας χαϊδεμα ἀπαλὸ σφογγίζεις κι ἀλαφραίνεις
 τὸν ἴδρο ἀπὸ τὸ μέτωπο, τὴν κούραση ἀπ' τὸ γόνα.

Εὐλογημένο, ποὺ ἀπλωσες τὴ γλύκα τῆς εἰρήνης
 στοὺς λόγγους τοὺς ἀνήμερους καὶ στὰ ἄφρυαγμένα κάστρα·
 κι ἂν σβήνη ἢ μέρα, ἐσὺ σκορπᾷς τὸ φῶς τῆς καλοσύνης
 μὲ τὸ λυχνάρι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ πρωτόβγαλτα ἄστρα.

ΟΝΗΙΡΟ

Ἦσυχο σπίτι, σιωπηλὴ ζωὴ, μὲ φῶς γεμάτη,
 ἢ ἀγάπη μὲ τὴν κρούσταλλη σ' ἔχει ποτίσει εἰρήνη,
 κι ἀνθοῦν στὰ μάτια οἱ λογισμοὶ καὶ στὰ φιλιά δροσάτοι,
 κι ἀνοίγουν τῶν χαμόγελων μέρα καὶ νύχτα οἱ κρίνοι.

Κι' ὡς μέσ στις ἔννοιες—λές, βραδιᾶς πονετικῆς τοῦ Μάρτη—
 λάμπουν οἱ ἀπλῆς κι ἀθῶες χαρές, σὺν ἄστρα χαμομήλιου,
 ὅλα ἀπαλὰ καὶ φωτεινά. Κι ὁ θάνατος εἶ νᾶρτη
 ἦσυχα, ὄρατα, σιωπηλά, σὰ μιὰν ἀχτίδα τοῦ ἡλίου.

ΑΓΥΡΙΣΤΟΙ

Ἄργό, θολό, τὸ δάκρυ σου, βροχούλα, ἀπόψε στάζει,
 κ' ἔτσι βουβὸ μέσ στη σιωπὴ τῆς βραδινῆς οὐδύνης!
 Τόσων καρδιῶν τὸ ἀπόμακρο κλάμα ὡς νὰ πῆρες μοιάζει
 καὶ πὰ στοὺς τάφους στοργικά, τοὺς ὄρφανούς, τὸ χύνεις.

Παρηγοριά μας τώρα ἐσύ, ποὺ ὁ πόνος δὲ θὰ σκύψη
 νὰ μᾶς γλυκάνη τ' ἄχαρα, μάταια σβησμένα νιάτα.
 Θᾶσαι τὰ μάτια τὰ ἱερὰ μὲ τὴ γαλήνια θλίψη,
 τὰ μάτια, ποὺ ἐσκοτείνιασαν κοιτάζοντας τὴ στράτα.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Νά τὸ νησί μου. Ἦλιε χρυσέ, πὺν ὡσὰ δροσιά σὲ πίνει,
σὲ θάμπωσε ἢ λαχτάρα μου καὶ πειὸ ἀπὸ σὲ φλογίζει.
Καράβι ἀργό, πὺν ἡ πλώρη σου βαθιά τὸ πέλαο σκίζει,
ἀκόμα, ἀκόμα τὰ πανιά φτερά δὲ σοῦ ἔχουν γίνει!

Σὲ σένα, εἰρήνη, τ' ἄρματα· καὶ τὰ ὄνειρά μου ὡς τάμα,
ἔστια, στὸν ἅγιο σου βωμό, τὸν ἔρημο, ἀπιθώνω.

Γερμένος κάτω ἀπ' τῶν ἐλιῶν τὸν ἥσιο, θέλω μόνο
νὰ νανουρίζη με ὁ γιάλδς μὲ τῆς Σαμφῶς τὸ κλάμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

ΜΑ ΠΩΣ...

Κοίτα! τῆς εὐτυχίας μοι συντρίμια τὰ Παλάτια
καὶ ὁ νοῦς μου ἀνασαλεύοντας στὴ σκέψη μου μεθᾶ.
Νὰ σὲ ξεχάσω λές; Μὰ πῶς; Τὰ φωτεινά σου μάτια,
τὴν ὑπαρξή μου ἐκάρφωσαν σὲ νέο Γολγοθᾶ.

Η ΛΟΓΙΚΗ

Ναί ἢ πίκρα φαρμακώνει μας τὸ νοῦ καὶ ὁ πόνος καλεῖ!
Χαμένη ἢ Νειότη μας περνᾶ, μνήμα βουβὸ καὶ κρύο,
καὶ μέσα μας ἡ λογικὴ θρηνολογᾶ καὶ κλαίει
σὺν Γκιώνης κακορίζικος μέσ' σὲ νεκροταφεῖο.

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΕ Σ' ΕΙΔΑ

Εἶν' ὁ καημός μου ἀβάσταχτος τρεῖς μέρες πὺν δὲ σ' εἶδα.
Βραδιάζει, σβήνει ὀλόγυρα καὶ χάνεται τὸ φῶς.
Πάει καὶ ἡ μέρα ἢ σημερνή! Νεκρὴ μιὰ ἀκόμα ἐλπίδα,
κ' ἢ μαύρη νύχτα ἀπλώνεται, τοῦ πόνου μου ἀδεσφῶς.

ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΝΕΟ

Πλάι στὸ Ρέμα καρτερῶ νάρθης νὰ μ' ἀνταμῶσης
καὶ τὰ νερά γοργοκυλοῦν καὶ τὰ θωρῶ καὶ κλαίω.